Відповідальність за точність інформації про харчовий продукт покладається на відповідального оператора ринку відповідно до вимог законодавства [2]. Державний контроль у цій сфері здійснюється Держпродспоживслужбою в межах її повноважень. Лабораторні дослідження можуть використовуватися для встановлення фактичних показників поживної цінності та оцінювання їх відповідності заявленим значенням. Водночас результати таких досліджень необхідно аналізувати з урахуванням застосованих методів, невизначеності вимірювань і відповідних критеріїв оцінювання [4].

Для вдосконалення правового механізму захисту споживачів доцільно забезпечувати належну перевірку достовірності інформації про поживну цінність, удосконалювати підходи до оцінювання виявлених розбіжностей і підвищувати ефективність державного контролю за дотриманням вимог до маркування харчових продуктів.

Отже, невідповідність заявленої та фактичної поживної цінності харчових продуктів становить не лише технологічну, а й правову проблему, пов’язану із забезпеченням достовірності інформації та захистом прав споживачів. Важливим напрямом подальшого вдосконалення правового регулювання є чітке визначення критеріїв оцінювання таких невідповідностей, належне врахування результатів лабораторних досліджень і забезпечення відповідальності операторів ринку за дотримання вимог законодавства.

**СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:**

1. Про захист прав споживачів : Закон України від 12.05.1991 № 1023-XII. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1023-12#Text

2. Про інформацію для споживачів щодо харчових продуктів: Закон України від 06.12.2018 №2639-VIII. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2639-19#Text

3. European Commission. Guidance document for competent authorities for the control of compliance with EU legislation on nutrient values declared on a label. Brussels, 2012. URL: https://food.ec.europa.eu/system/files/2016-10/

4. Про державний контроль за дотриманням законодавства про харчові продукти, корми, побічні продукти тваринного походження, здоров’я тварин та благополуччя тварин: Закон України від 18.05.2017 № 2042-VIII. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2042-19#Text

**Филипчук А.М., здобувач**
**Науковий керівник :Габуда А. С.,**
**к.ю.н., доцент, доцент кафедри права імені академіка УАН о. Івана Луцького,**
**ЗВО «Університет Короля Данила»**

## ОСОБЛИВОСТІ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ПОЛІЦЕЙСЬКОГО ЗА АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ

Реформа Міністерства внутрішніх справ України та ухвалення Закону України «Про Національну поліцію» сформували новий адміністративно-правовий статус поліцейського, що поєднує ознаки державного службовця з підвищеними вимогами до правомірності його поведінки. Поліцейський, будучи суб’єктом владних повноважень, одночасно є й суб’єктом юридичної відповідальності за власні протиправні діяння, у тому числі за вчинення адміністративних правопорушень.

Особливий службово-правовий статус поліцейського зумовлює відмінний від загального порядок притягнення його до адміністративної відповідальності, дослідження якого має значну наукову і практичну актуальність, зокрема в контексті реалізації принципу невідворотності відповідальності та довіри суспільства до правоохоронної системи.

Відповідно до ст. 19 Закону України «Про Національну поліцію» поліцейські несуть кримінальну, адміністративну, дисциплінарну та цивільно-правову відповідальність за протиправні діяння або бездіяльність згідно із законом [1]. Зазначені законодавчі положення узгоджуються з міжнародними стандартами, зокрема Декларацією про поліцію, прийнятою резолюцією Парламентської асамблеї Ради Європи № 690 від 08.05.1979 р., яка встановлює особисту відповідальність поліцейського за власні дії та за незаконні дії чи бездіяльність, вчинені за його вказівкою [2].

Особливості відповідальності поліцейських за вчинення адміністративних правопорушень визначено ст. 15 КУпАП. Відповідно до її положень поліцейські за окремі адміністративні правопорушення несуть не адміністративну, а дисциплінарну відповідальність, що зумовлює застосування до них спеціального порядку реагування, відмінного від адміністративно-юрисдикційного провадження, передбаченого КУпАП [3]. Правові засади дисциплінарної відповідальності поліцейських, види дисциплінарних стягнень, порядок їх застосування та проведення службового розслідування визначено Законом України «Про Дисциплінарний статут Національної поліції України» [4].

Водночас законодавець встановив вичерпний перелік винятків, за яких поліцейський притягується до адміністративної відповідальності на загальних підставах, тобто нарівні з іншими громадянами, за нормами КУпАП. До таких випадків ст. 15 КУпАП відносить, зокрема, порушення правил безпеки дорожнього руху, санітарних норм, правил полювання та рибальства, митних правил, правопорушення, пов’язані з корупцією, порушення тиші в громадських місцях, неправомірне використання державного майна та деякі інші. При цьому до поліцейського, притягнутого до відповідальності на цих підставах, не можуть бути застосовані такі види адміністративних стягнень, як громадські роботи, виправні роботи та адміністративний арешт, що є додатковою гарантією, зумовленою специфікою проходження служби [3].

Окрему групу випадків адміністративної відповідальності поліцейського на загальних підставах становлять правопорушення, пов’язані з корупцією склади яких зосереджено в главі 13-А КУпАП. Як зазначає А. О. Панасенко, поліцейський є спеціальним суб’єктом таких правопорушень, а справи про притягнення його до відповідальності розглядаються не керівництвом органу поліції, а суддями місцевих судів загальної юрисдикції, що виключає корпоративність і підвищує об’єктивність прийнятого рішення [5, с. 168]. Установлені Законом України «Про запобігання корупції» обмеження щодо сумісництва, одержання подарунків, своєчасного декларування та запобігання конфлікту інтересів поширюються на поліцейського повною мірою.

Отже, адміністративна відповідальність поліцейського в Україні характеризується особливим правовим режимом, за якого загальне правило про дисциплінарну відповідальність за вчинення адміністративних правопорушень поєднується з передбаченими ст. 15 КУпАП випадками притягнення до адміністративної відповідальності на загальних підставах. Водночас особливості правового статусу поліцейського зумовлюють необхідність чіткого розмежування підстав застосування адміністративної та дисциплінарної відповідальності, а також визначення співвідношення цих видів юридичної відповідальності. Окремої уваги потребує питання визначення належного порядку провадження та суб’єкта, уповноваженого розглядати відповідну справу, оскільки вчинення поліцейським протиправного діяння може мати як адміністративно-правові, так і дисциплінарно-правові наслідки. У зв’язку з цим доцільним є нормативне уточнення критеріїв розмежування адміністративного правопорушення і дисциплінарного проступку, визначення чіткого алгоритму дій уповноважених суб’єктів у випадках, коли діяння поліцейського має ознаки адміністративного правопорушення та одночасно порушує службову дисципліну, а також посилення процесуальних гарантій об’єктивного й неупередженого розгляду таких випадків. Це сприятиме забезпеченню правової визначеності та належної реалізації принципу невідворотності юридичної відповідальності поліцейських.

**СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ**

1. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19 (дата звернення: 23.09.2026).
2. Декларація про поліцію: Резолюція № 690 (1979) Парламентської асамблеї Ради Європи від 08.05.1979 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_803#Text (дата звернення: 23.09.2026).
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон України від 07.12.1984 № 8073-X. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10 (дата звернення: 24.09.2026).
4. Про Дисциплінарний статут Національної поліції України: Закон України від 15 березня 2018 року № 2337-VIII. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2337-19 (дата звернення: 24.09.2026).
5. Панасенко А. О. Особливості адміністративної відповідальності поліцейських за корупційні правопорушення. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія Право. 2015. Вип. 35(2.2). С. 166-169. URL: https://nbuv.gov.ua/UJRN/nvuzhpr_2015_35%282.2%29__44 (дата звернення: 25.09.2026).

**Філіппов О.С., здобувач,**
**Науковий керівник: Ситніченко Олена МихайлівнО.М.,**
**к.ю.н., доцент, доцент кафедри правового забезпечення безпеки бізнесу,**
**ЗВО «Державний торговельно-економічний університет»**

## КІБЕРЗАГРОЗИ ТА ПРАВОВА ПОЛІТИКА УКРАЇНИ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ

Сьогодні важко уявити життя без цифрових технологій – державні послуги, банки, освіта, бізнес і навіть спілкування перейшли в онлайн. Водночас із зручностями зросли й ризики: кібератаки стали щоденним явищем, а з початком повномасштабного вторгнення кіберпростір перетворився на повноцінне поле бою поряд із фронтом. Фахівці зазначають, що інформаційна безпека – це стан захищеності життєво важливих інтересів людини, суспільства і держави, за якого мінімізується завдання шкоди через неповноту, невчасність та недостовірність інформації або через негативний інформаційний вплив [1, с. 38]. Саме тому питання протидії кіберзагрозам вийшло на перше місце в правовій політиці України.

Законодавство визначає кібербезпеку як захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства та держави під час використання кіберпростору, а кібератаку – як спрямовані дії в кіберпросторі для порушення конфіденційності, цілісності та доступності електронних інформаційних ресурсів [2]. На практиці це десятки різних сценаріїв: distributed denial-of-service атаки, що паралізують сайти і сервіси, програми-вимагачі, які шифрують дані компаній, цільовий фішинг керівників і бухгалтерів, компрометація постачальників програмного забезпечення, а також складні тривалі операції проти державних органів і критичної інфраструктури. Особливістю сучасних атак є їх комбінований характер, коли кібератака супроводжується інформаційно-психологічним впливом та спробами фізичного ураження інфраструктури.

Масштаб проблеми підтверджується офіційними даними. Урядова команда реагування CERT-UA, що діє при Державній службі спеціального зв’язку та захисту інформації України, щороку опрацьовує тисячі кіберінцидентів, більшість з яких пов’язана з російськими хакерськими угрупованнями [3]. Найбільш резонансними стали атака на оператора зв’язку «Київстар» у грудні 2023 року, що призвела до багатоденного збою мобільного зв’язку та інтернету для мільйонів абонентів, атаки на державні реєстри Міністерства юстиції України наприкінці 2024 року, а також постійні атаки на енергетику, логістику, банки та медіа. Ці приклади показали, що від кіберстійкості приватного бізнесу напряму залежить національна безпека, адже оператори зв’язку, банки та енергетичні компанії є одночасно і бізнесом, і критичною інфраструктурою.